

Varjas Endre versei

TARTALOM

derűs alkalmi klapanciák
a senki testámentomából barátainnak

istenes klapanciák
a senki testámentomából

két derűs klapancia
a senki testámentomából

derűs alkalmi klapanciák
a senki testámentomából gyerekeknek

csöndes alkalmi klapancia
a senki testámentomából

szomorú istenes klapancia
a senki testámentomából

derűs alkalmi klapancia
a senki testámentomából

derűs alkalmi klapancia
a senki testámentomából

derűs klapanciapár
a senki testámentomából

derűs alkalmi klapancia
a senki testámentomából

derűs alkalmi klapanciák
a senki testámentomából judithnak

szerelmes klapanciák
a senki testámentomából judithnak

derűs alkalmi klapanciák
a senki testámentomából

derűs alkalmi klapanciák
a senki testámentomából

derűs alkalmi klapanciák
a senki testámentomából

Létrejövés

Babérliget Lykia felett

Szent idők múlása - március

derűs alkalmi klapanciák
a senki testámentomából
barátaimnak

1.

**„fák közt virág közt” „egy padon”
„folytatódok” „nem a fűben a
fákban hanem az egészben”**

József Attila

halottaim saját élőjeként
vagyok magam sajátja: én saját
magam - vagyok sajátom: a saját
magányomé - magányom: önmagam

de önmagában (nem fűben fákban
hanem az egészben folytatódván)
életem-halálom - ami vagyok:
vagyok élőtelen-halottalan

2.

csillaggá válnék hirtelen
fönn aludnék az égen
azt álmodnám hogy ideleenn
a messzi eget nézem

fölébrednék hogy csillagok
ragyognak körülöttem
nem érteném meg hol vagyok
milyen mélységből jöttem

3.

van úgy hogy pénzre vágyom sokra
van hogy önzetlen asszonyokra
akikről mint a száraz lombok
lehullik szépen blúz és szoknya

máskor meg azt szeretném inkább
ha régi asszonyok megírnák
hogy engem a legjobb szeretni
és elfeledték minden kínját

4.

magamat én általuk szeretem
mi kívül van nekem fontosabb
élek ezen a nehéz terepen
mely egyszerre virágzik s rohad

nyomomban koslat a sakál idő
az eszmék rejtőzködő vadak
a döbbent homályból lépnek elő
aknarobbanás a pillanat

lassú rögök közt kúszik egy csepp tank
páncélos rovar rideg pára
permetez távol dühös eb vakkant
nem is dühös csak fázik árva

5.

**„kedélyes beletörődéssel gondolja
végig ennek így kellett történni
nekem sohasem lehet egy jó napom”**

**Kardos G. György:
AVRAHAM BOGATIR HÉT NAPJA**

ne köhögj drága beteg ne légy
a fejed se a szíved se fájjon
mint tenyérrel pislá gyertyafényt
megóvlak e huzatos világon

s ha perceim száradó ruhák
és kipárolog belőlük lassan
a nyirkos létezés - míg tovább
bírom még te se hagyd hogy földajam

6.

ki bosszút állna majd levett kalappal
és hideg-melegben éjjel-nappal talpal
álljon meg itt már lelkét undor űzi
és szívében lányka képe égjen szűzi

a lányka képe képtelen hiába
az anyja meztelen küldte uszodába
úszni épp ezért nem is tudott szegény
(esőcseppkönny ragyog a nyári ég szemén)

a lányka csak éppen vízbe léphetett
körültekérték őt hurok tekintetek
és hangtalan merült el belefulladt
ó bosszúálló ne feledd kis hugunkat

7.

**Jordán Tamásnak,
József Attila-estje után**

kihányhatatlan szavaim
befelé nőnek - a tiszta
lényeg lényegében mindig
klasszicista

élősdí áttételekkel
érgyökér-idegszálszáron
burjánzik fojtogat befon
torokrák igazságom

8.

várom történik valami talán
s miközben várom félek tőle
üresen mint egy hangár amikor
kiszálltak a gépek belőle

és köröznek morogva magasan
írnának mintha levegőbe
fontos üzeneteket amiket
isten bízott a repülőkre

kik régen sejtik: gyilkolni akár-
mivel (még versekkel is) lehet
e szigorú világban a halál
mindennél sokkal elevenebb

9.

uram esendő áldozat vagyunk előtted
ki csillagok planéták garadait lőtted
az űrbe és letörlöd őket holdak földek
csak mint a szélnek gyertyaláng neked nem többek

előtted áldozat vagyunk uram esendő
a múlt kivet taszít jelen ijeszt jövőendő
vagyunk uram bánat- s csömörrel töltött bendő
tört szív repedt harang szivárgó teknő

10.

ezt az istent én nem ismerem
noha hiányzik ő nekem nagyon
néha kívánom is hogy legyen
viszont ha mégis volna elhagyom

legyen oltára híve papja
magának ahogy az alligátor
vagy rabszolgája mint a hangya
és idegenüljön el magától

11.

**„hát csakugyan veszett kutyák
vagyunk testvéreim hogy egy-
más húsát tépjük és miért”**

Miroslav Krleža

arról álmodtam hogy ölni kell
és arra riadtam: én fogok
még most is a verejték kiver
ha álmomra visszagondolok

ezért maradtam itthon máma
a félelemhez elég ennyi
mintha cellába lennék zárva
mert mindig jó akartam lenni

istenes

klapanciák a senki testámentomából

1.

tisztálkodnak hogy tisztaságuk
titkolják napfürdőznek hogy
sugárzásuk vesszen el könnyörgő
tekintetünk tolvajlámpafény-

körében és nehogy észrevegyük
mennyire magányosak vagyunk
nélkülük - belénk szerelmesednek
mint bilincs a rabba de mire

tisztázódnak a hadállások s a
frontok között (ki tudja már
hanyadszor) kiújulnak a harci
cselekmények hová leszünk uram

2.

kiméretlen a te időd uram ki
árva vagy s talán konok az árva-
ságban mint térből s időből kivetett
helyek örök én viszont bezárva

élek kíméletlen kimért időmben
szerdákra jönnek újabb szerdák
mint sivatag homok minden csöpp vizet
az életem magukba szívják

kitátott száj a fogyó hold a ködben
csöndcsillagkép fagyfogsorok rágnak
trágár tárgyak tolongnak körülöttem
káromkodással elfedett tájak

3.

ki veledtelen az önmagátlan
futásaim tehozzád szaladtak
csókolásom savanyú szájszagot
lihegett arcodba cigaretták

keserű keservét panaszolta
felböfögte vágyam erjedő méz-
illatát csupán hű meghalásom
nyugodott melletted éjszakánta

álmodásom nem aludt - éberen
virrasztását hiába ringatta
szerelmes csitításod csecsemő
éhességem jajgatás volt vigasz-

talhatatlanul csak sivalkodott
veledtelen hát önmagamtalan
vacogásom öledben reszketett
elveszíteni hiányzásodat

4.
inkább szerelmes költeményt kellene
inkább szemérről melléről öléről
szerelmes verseket adjál istenem
kifeledkezni az örvény időből

kínálj meg uram buja szavaiddal
a kimondatlan hetek és hónapok
után a csönd rabságából hogy fel-
oldozzanak lehessenek ki vagyok

két derűs

klapancia a senki testámentomából

1. klapancia

ezer forintot ér a versem
van benne minden ami kellhet
arany csörög lobog a szellem
széles mezők meg tágas termek

szerelmesek futó szerelmek
szervezkednek a halál ellen
jambus lüktet rím rímet kerget
jelen s jövő fogódzik bennem

körtáncra össze - minden percet
türelmetlen idő lök félre
harsányan hatalmával henceg
ha végül megfizetnek érte

jut majd belőle ótépére
mely kölcsönnel mutatja: bízik
a romló helyzet ellenére
bennem és számít rám a sírig

hogyan rendben törlesztek mint illik
s levelet küld ha olykor késve
(miért csak költő írjon mindig
s miért csak múzsacsókot kérve?)

ami fölkelkesít s megindít
tétellé lesz egyenlegemben
ám mindez hálisten nem indig-
nál sőt munkára serkent engem

költőnek nincsen órabére
s ha életétől visszaretten
ingyen szívárogoz orra vére
nem élhetünk meg abból ketten

töpregek s nem utálom érte
magam bár nincs miért szeressem
az ember egyet-mást elérve
valami véglegest keressen

item hát: negyvenéves férfi
kínálja életét cserébe
unalomért (nem baj ha régi)
»megegyezéssel« jeligére

isten ha létezik megérti

2. (másik) klapancia

minden jelenthet valamit hiszem
de nem téveszt meg hogy a rózsza
virágot bont nyaranta rendszeren
hogy illatát önzetlen szórja

spórát nevel a fürge gomba
csónak csobog az álmodó vizen
míg leng a parti cserje lombja
s hibátlan óráként ketyeg szívem

nem készítek naponta mérleget
időm sincs rá míg egyelőre élek
lehet igaz - igazság nem lehet
az évszakok hogy mindig visszatérnek

derűs alkalmi klapanciák
a senki testámentomából
gyerekeknek

1

mesekezdő

zene zengjen
bona bongjon
mesehangom
mesét mondjon

meseszáron
nap virágzik
fénye fénylik
héthatárig

hullta álom
kelte nappal
csöndes este
csendül halk dal

2

névnapi mondóka

erzsika-zsóka
fürge manóka
mókusi móka

táncol a lába
karja és háta
keze és talpa

csizmája sarka
csipcsiri-csóka
röppen a csókja

piros az arca
ahogyan járja
erzsike-zsóka

3

évszakhívogató

ősz száz színű szagú jöjj el
kacér szőlőszemeiddel
rikoltozó verebeiddel

csodák csikorgó tele jöjj el
jégen futó örömökkel
puha havakkal varázsköddel

virágébresztő tavasz jöjj el
felhőt öklelő hegyeiddel
csepegő csorgó vizeiddel

távoli tájak nyara jöjj el
felhőárnyaktól borzas földdel
lobogó tüzekkel égő zölddel

nappalok lihegő melegével
lopózó lomha léptű éjjel
cikkanó fénnel

4

virágének

mikor virág voltam
akkor úgy játszottam
hogy akit szerettem
annak illatoztam

mikor kutya voltam
akkor úgy játszottam
hogy akit szerettem
akörül táncoltam

csillag életemben
akkor úgy játszottam
hogy akit szerettem
csak annak fénylettem

amikor lomb voltam
akkor úgy játszottam
hogy akit szerettem
csak annak susogtam

pisztráng életemben
akkor úgy játszottam
hogy akit szerettem
a hegyi patakából
kezébe ugrottam

csöndes alkalmi
klapancia
a senki testámentomából

ősz dogmatika

az őszi csönd lassan körülvesz
és ringat hogy bár el nem alszom
mint álmodóké kisimult lesz
meglágyul tőle érdes arcom

ez a béke mely zavartalan
porként települ vackaimra
hogy idegenként nézzem magam
viszonyaimba kavarodva

és körülöttem a világot
mint sárga levél a fa lombját
közel és mégis messzi állok
látom a törzset hogy befonják

falánk liánok élősködve
fagyöngy november érlelődik
eső permetez ritka ködre
nem látni benne a jövőig

félek ettől a nyugalomtól
mint fűtőtesten sötét macska
ül a lelkemben és dorombol
koromtalan még puha mancsa

én úgy szeretnék élni mint a
gyermeknek nekik hogy szálljanak
nem kell csupán egy ócska hinta
mely zsinóron leng az ág alatt

de tagadom hogy lenne isten
ha volna magát gyűlölné csak
mert olyan égi tehetetlen
mint költeményben a hasonlat

ha tényleg volna unná magát
bennünket pedig meg is vetne
mert nem akarja hogy imádják
akik csak hinni bírnak benne

szomorú istenes

klapancia a senki testámentomából

elhullámzik

kiülsz a Duna-partra
s míg nézed a vizet
áthull az alkonyatba
a délután - hideg

tenyereden az állad
könnyököd térdeden
fáradtan görbül vállad
sebzett vagy vértelen

mint a templomok arany
csúcsai kereszttel
markolnak üres eget
téged sem ereszt el

a csiszolt gyémánt magány
(bár átlátszó - kemény)
verődöl tükörfalán
mint ide-oda fény

fölél a balszerencse
korhadt fát hű lián
átölel éhes csöndje
csak hagyd magad - kínál

nyugalmat incselegve
halott vizen simán
ragacsos békalencse
szaporul: a hiány

mi hiányzik ha tudnád
lehetnél boldogabb
pályádat bízva futnád
hinnéd hogy elfogad

valami kedves isten
s óvna vigyázna rád
ő lenne aki nincsen
a bátyád vagy apád

de nem vagy elég bölcs sem
sem eléggé buta
hogymegnyugodj a hitben
mint csonttal a kutya

szíven öklöz a kétely
szerelmesen lehúz
így fojtja meg szelíden
zsákmányát a hiúz

ne kérdezd meg miért van
így ami így lehet
csak egy disszonáns dallam
hullámszik el veled

törvény telik be rajtad
s mire kiismered
életed végighaltad
másikban nincs helyed

derűs alkalmi klapancia
a senki testámentomából

domini canus
avagy az isten ebe

afféle frígládikóként küldöm
volt kollégáimnak az ÉS-nél

a kutya olykor visszatér a
házhoz amelyben fölnevelkedett
szomorú szemmel körülvizslat
és a vér a füst idegen ürülék
bűzén át fölismeri saját
összetéveszthetetlen illatát
a sarkok szögletek körül - ez
itt az én rövidem az én hazám
és nincsen állat ember ördög
aki jogosabban lenne otthon itt

- ekként gondolkodik az eb a
rommá romlott házban és a lábát
reflexszerűen emelinti
a kapuoszlop sarokkövénel
isten a párák függönyén át
sajnálkozón a földre letekint
egy eb holmi romok tövében
szaglászik a falra nyomot spriccel
mert nincsen állat ember ördög
aki jogosabban lenne otthon itt

az isten elmereng: halandó
örökkévalóság - asztrálkeze
szelíden támasztja meg állát
holdezüst haján dicsfény csillámlik
a kutya hű de csak magához
ha döntött már aszerint él macskát
és patkányt egyaránt megugat
vonít csahol míg bele nem döglik
de nincsen állat ember ördög
aki jogosabban lenne otthon itt

bár tetemén patkány meg macska
verekszik osztozik ő hangtalan
vicsorít némán röhög a vég
utáni viszontagságokon mert
génébe kódolt bizonyágként

közvetítik üzenetét szagát
sarkok szögletek oszlopok
- már törmelékké lett a régi ház
mégsíncsen állat ember ördög
aki jogosabban lenne otthon itt

az isten hallgat - van rá idő
hogymajd a dolgok maguk kiforogják
magukat - gondolja és háta
mögött egy távoli gombafelhő
emelkedik a dicsfény felragyog
a stronciumos szellőkéstől
- de szép - szól isten az elpárolgó
világtengerek tükrébe nézve
nincsen más állat ember ördög
aki jogosabban lenne otthon itt

a kutya nem haragszik van épp
elég baja nyüszít ha szíve fáj
csahol ha gondok gyöttrik isten
meg mint egy jólelkű kantinoslány
szétosztja mindenkinek a meg-
bocsátás kiméricskelt kegyelmét
mondván ha egynek többet adna
kerül akinek semmi sem jut
mégsem lesz állat ember ördög
aki jogosabban lenne otthon itt

herceg
ez isten és az eb egyedi
nézete az ördögoptikának
más mutatkozik meg mint ahogy
az ember szintén mást tapasztal
s a macska szemszögéből mindez
nem ilyen ám a patkány ugyancsak
másképp látja - hát senkinek se
higgy tulajdon önmagadon kívül
tudod: nincs állat ember ördög
aki jogosabban lenne otthon itt

derűs alkalmi klapancia

a senki testámentomából

kagylóba gyöngyöt

kinő a szakállam hullik a hajam
felnőtt embernek mondhatom magam
ez hazugság mégis (hihető noha)
mind aki felnőtt marad ostoba

bennem komisz kölyök pöröl a perccel
ami elpörög neki az nem kell
csak a maradandó csakis a semmi
taníthat kissé igazabb lenni

mert örök fonákul ami hiányzik
minden lehetnék ha volnék másik
hogya lennék te vagy ha te én lennél
szabadabb volnánk talán istennél

ám ez is hazugság vagy rosszabb: mentség
aki én vagyok neked az tessék
én maradjak én és úgy légy te magad
úgy leszel igaz úgy leszek szabad

és így leszel szabad így leszek igaz
összedől minden kártyavár-vigasz
végső kérdésekre sincs végső válasz
jövővé múlttá egyaránt válhatsz

jelen csak bennem vagy - kagylóba gyöngyöt
ölelésünkbe szerelmet költök
s mint tengeráramlás a történelem
összeringat majd tégedet velem

de hazugság ez is csak képes beszéd
mint gyanakvó gyerek ha mesét
mond az apja este - belekérdez és
éberem tartja ez a kétkedés

nem alszik el figyel - csalásra cselre
less te is szavam ha hitegetne
szeretlek és szeretsz? hús vagy hús vagyok
egymáson gyönyört surlódó husok

négy pár végtag arcok szájak és ölek
találkozásunk olyan őszöreg
hogyan át sem látható egy léha spirál
amin rugózva lóg a lét csinál

belölünk bohócot néhány csöpp maszat
amit lemosol a zuhany alatt
- ezt se hidd el ez is csapda csak hiszen
én is csak mondom de én sem hiszem

gyereklek őregen kamaszlok vénen
amit tudhatnék rémülten kétlem
az igazság csupán míg jég a napon
mint a hópehely míg el nem kapom

derűs klapanciapár a senki testámentomából

verslűktetés megint

1.

ha megölellek verset lűktetel
s mikor fölėbredek az is (akár
kamaszkoromban utóljára) vers
bár régen hónap kéne hullnia
ahogy a hajnal elkopog szinkó-
pa léptein harisnyafényű kőd
dereng fehér dér zűzmara esőz
versmértécsillogás-eső szítál
csordultig költeménnyel hogy szakad
mint kaptatón kapaszkodóról hogy
dől belőlem rólam mint verejtek
már néha elhiszem hogy mindez van
valóban s benne én (mint bennem ez
a mindez létezik) igaz vagyok

2.

egy lomha keselyű fészkel a bal
vállam alatt kotlik a szívemen
kikölti bennem a halált de vers
ez is vérrögnyi létezése sincs
csupán egy metafora infarktus
előtt tíz perccel órával évvel
nem volna mintha mindegy mennyivel
rég hónap kellett volna hullnia
de költemény csupán a tél hason-
lat mint a szerelem csak líra mely
ha megöleltem verset lűktetett
aztán a fűnom bíbelődés míg
a forma megtalálja őnmagát
szép komplex kép ugye hogy meghalok

derűs alkalmi klapancia

a senki testámentomából

a nagy azértis

ma ébren maradok érted és magamért
virrasztok egyedül mint illik amikor
halott van a házban

letelvén a mesék

háromnapos éve gyászolom a nyarunk
királylányszeretóm hétfejű bánatok
kastélyának rabja hiába sajnállak
én a három próbát: tüzet vizet semmit
ki nem bírom állni csak elhagylak végleg

szemedben a bánat arcomon a harag
térképvonalai földrengéskuszáltak
szerelem s gyűlölet hegyei völgyei
az idővízözön hullámverésében
összerombolódtak

egymásra eszmélve

mit felejtettünk el keresni találni
tulajdon magunkban? mit védtél ellenem
ellened mit védtem? már csak szánlak téged

neked adtam mindent amit kapni tudtál
nemrég párálló zöld dzsungelem lombjain
fagyboszorkánysikoly virága burjánzik
néma papagájok szívében kidöntött
trillák hosszú-hosszú tutajai úsznak
az óceán felé szerelemszigetek
vad illata lebeg színtelen szivárvány
feszül hószakállú felhőhajú szélben

nem tudok örömet szőni bocsánatból
vétkeid takarni türelemköpenybe
közönyöm megfagyaszt haragom megéget
előttem meztelen-átlátszóvá leszel
súlytalanabbá mint a fölszálló pára
nyári eső után

eltűnsz mint a fagyban

kihúny a délibáb fekete jégtájon
kóborolsz hiába kiáltozol értem

visszavettem már a szerelem kabátját
reszketsz a nélkülem-valóság telében
nem lehetsz többé több csak ami valóban
tucatból tucategy

magadhoz valóbbnál
keress tüzet: másnál s dicsekedj: lehattél
volna méltóbb hozzáam (nem mint megérdemlem
csak mint lehetséges mert hogy töredéknyit
visszaadj belőlem kicsi vagy és gyöngye)

én már nem kereslek nem hívlak nem várlak
új színeket eztán nem álmodok terád
kifosztódtál szegény eltékozolódtál
mellettem mint vagyon amit a méltatlan
örökös szerteszór szerencsét remélve
az utolsó percig

túl nagy tétre tettél
vesztettél ismerd el: jövőbe vezető
kapuink ajtóink becsapódtak döngve

csöndem templomába magamba húzódok
istent káromlással feleletre bírni:
hol a holnaputánt ígérő holnap mely
ma volt esedékes? hová tűnt egyetlen
kalózkincs vagyonom: az idő a titkos
naparanyfénypénz a mindent kifizető?
zsebemben nincsen több csak a nagy azértis
az úton amely a boldogság felé visz

derűs alkalmi klapanciák
a senki testámentomából
judithnak

1

ha majd az asszonyom lesz szerelmem
s az üldöző világ nyomunkat elveszíti
szűkülve lemaradnak a véreb gond-bajok
mögöttünk igen ha majd az asszonyom -

hidd el hogy én hiszem: elég egymásra
néznünk szerelmem s bólintanunk és elég
igent mondani s ahogy valami kodacolor-
fényességszínű csodásan ragyogó jövő

mosóporreklámmennyországában megtisztul
a piszkos ing nyaka majd hozzádszépül
a levetett múltidő amelyben egymás híján
bűdös valánk a bűntől de mint a hónalj-

szag desodorálás után csak mondj igent
megtisztulunk kis bűneid nagy árulásaim
a kádból kiörvénylenek és koszsávyomuk
is jól lesikálható a pasztellcsillogású

kádzománról szerelmem higgyed el hogy
elhiszem és én is bírjam hinni hogy te
is hiszed: az idő eddig késett sietett
ócska óráként megállt de most a jelen

ez a jeltelen futó pillanatnyi előszoba
jellegtelen és utálatos átmenet szűk
és rövid a félelemtől izamos felnőtt-
kori szülőcsatorna melyen át a boldog

jövendőbe tárulunk - a jelen mint rossz
kulissza süllyesztőbe hull csak mondj
igent és milliomm szobás királyi kastély
siklik alá szerelmünk zsinórpádlásáról

örömteli pillanat lészen minden szobája
(s mindegyik falán halkán ketyeg vagy
épp harangoz a diadalmas örökkévalóság)
ha majd az asszonyom lesz nem rémiszt

el a sebészkecikkánással fölkoncolt
bőrű holnap: a műanyagidő szívdobogása:
szívem zaja - mondjál igent s nem félek
majd a szívembe ültetett jóistenipari

nagyüzemtől - a gépi billentyűzet majd
éppen úgy szeret mint én csak hidd el
én is elhiszem hogy majd ásó- kapa-
meg nagyharangig én leszek hogy ugyanén

hogy ugyanez a mi leszünk utána is csak
mondj igent ezen a színen ebben az édes
tragikomédiában játsszuk el szerelmem
szerelmes szerepünket az ünneplő népek

előtt ha majd az asszonyom leszel igen
s az üldöző világ nyomunkat elveszíti
szűkülve lemaradnak a véreb gond-bajok
mögöttünk igen ha majd az asszonyom -

2

ha majd az asszonyom leszel: a bé nejem
és édes öled atombombabiztos óvóhelyére
összegyűjtjük a túléléshez álmodatlan
konzerválmainkat éjjelente míg az isten

néha fölsöpri kinn az udvart és üldöző
világunk nyomunkat elveszíti jobb lenne
mégis elandalodnunk e forró szerelemben
és arra nem gondolni amire nem gondolni

többé lehetetlen: a létezés hegyoldalán
valami rettentő s egyre lejtőbb lejtőn
zuhan mint lavinagyorsulású fenyegetés
vért fröcsögve görgő pattogó paradicsom

a sorsunk: gorombaéhes fémfogával falja
tépi a tegnapiamamaholnap a szájszagú idő
és itt vagyunk a nász előtt szerelmem
szűkülve lemaradnak a véreb gond-bajok

mögöttünk igen ha már a bé nejem vagy -
és átcsónaklunk együtt szorongó éjeken
a hold mint meszes sziklaszív dobog s a
hajnal partján várunk újabb indulásig

a lassú nappal körbejár az ólomég alatt
merül a városok feletti füstködökben el
sötétre sáppadt fény mögött pirul ahogy
kiárad felbőfög ez a teli emésztőgödör

pokolpöce veszélyeshulladéktemető jelen
a földből fölszivárog a hórihorgas fák
bogas bozótok szürke ágain a fertőzött
idő a savas esőtől súlyos mennybe isten

mint gondos gazda visszametszi a termő
ágakat hogyan szegülhetnénk mi szembe
majd csak mert szeretlek és szeretsz
pörög gurul velünk már széthullóban ez

a lavinaföldgolyóbis - isten a vén vice
fölsöpri kinn az udvart (mert rendnek
muszáj lennie) a vulkánrobbanás a föld-
rengés előtt még rágyújt füstöl árván s

mikor körmére ég eldobja majd a csikket
de addig nyár a nyár virágzik csillagok
csurognak a júliuséjjelek felhőbécéről
mint néma vízesés: én nagyon szeretlek

tudod ez megmarad míg - mindig megmarad
és édes öled atombombabiztos óvóhelyén
hiába fenyeget zsarol ez a megváltatlan
végű század: tudom szeretsz ez megmarad

1989

szerelmes klapanciák
a senki testámentomából
judithnak

1.

kezedben zászló rúdja
feszes selyme vagyok
ezen a zászlón tél van
és éber hajnalok
ködökben kúszó utcák
aszfaltján csönd lobog

vonagló gözcsövekkel
krákogva álmosan
fölkakaslik a reggel
mint bronchitisz roham
rágyújt leszívja mélyen
kávét iszik rohan

kesernyés füst a nappal
hullái tepsiben
életüket idézve
hevernek s idegen
ágyakkal vár rájuk a
másvilág hidegen

2.

ölemben gitár fekszik
te vagy ez a gitár
húrjain játszik ujjam
csöndedből míg kitár
hangjaid izzó húsok
belőlük fény szítál

szeretsz - zubog a ritmus
és zsibong a dallam
hogy szeretlek kinn bagoly-
éjablakszem villan
koromharmat porlik
fűhajú parkokban

ha maradnék - tartóztass
ha mennék - te küldj el
kopogó utcákon várj
hűvös ködből tűnj fel
tél után nyár siessen
ölelkezésünkkel

3.

ínyeden kenyér íze
én vagyok e kenyér
ahogy habzsolva fálnál
növekszik a karéj
benned fuldokló éhség
mindújra enni kér

mint aki törlesztene
s hitelt hitelre vesz
féltelek mert szeretlek
és féltesz mert szeretsz
valami egyenletnek
a megoldása ez

vagyunk hát alkimisták
testünk bölcsék köve
egymás ölet övezi
ölelésünk öve
s lessük hogy fölaranylik
a másik öröme

4.

szerelmes boríték vagy
kitárva éhesen
várod hogy belédzárjam
lüktető életem
isten ha elolvassa
majd megbocsájt nekem

és neked is megbocsájt
ha elhiszem hogy van
hogy nincsen a nevénel
jobb fontosabb szavam
de ki bocsájt meg neki
ha nincs vagy arctalan

únott könnyel hallgat
s az ég fölött lebeg
ha mit sem üzent nekünk
sem nekem sem neked
ha senkit sem küldött hogy
szerelmünk váltsa meg

derűs alkalmi klapanciák a senki testámentomából

a csönddel szemben

ad notam Cs. T.

1

persze hogy elkéstünk egy kicsit
persze hogy egy kicsit elkéstünk
judithtal
így aztán állóhely jutott csak

nekünk csak állóhely jut mindig
ez itten állóhely-európa
ügyszólván
szervesen tartozik ehhez az

ehhez az élethez ügyszólván
szervesen tartozik hozzá hogy
judithtal
elküssünk egy kicsit elküssünk

de nemcsak judithtal késünk el
az ország ügyszintén elkésik
házánkban
hagyomány elkésve születni

elkésve nőni fel elkésve
szeretni későn házasodni
elkésve
nemzeni késésre nevelni

ez persze jó mentség mindenre
hiszen itt semmi sem sikerül
esetleg
csak félig kell is a jó mentség

2

„nahát szervusz deziré istenem”
„hát szia antoán te semmit sem
változtál talán a pocakod nőtt”
„neked meg a hajad szerintem

ritkább lett” „ez már a vénülés sőt
lehet hogy már meg sem kívánsz egy nőt?”
„öregem lehet hogy ez már a vég?”
közben a régi rend is összedőlt

aki ott fejes volt pofája ég
ennek is itt volt az ideje rég
mégsem örülsz úgy érzed „baszhatom
csak rossz és rosszabb közt választhatnék

olyan volt s ilyen lett a hatalom
kossuth vagy széchenyi én nem tudom
de végül görgey s haynau jön”
nem jöhet más a magyar ugaron

3
ez persze jó mentség mindenre
hiszen itt semmi sem sikerül
esetleg
csak félig kell is a jó mentség

ez igen - gondoltam - ez igen
- gondoltuk vagy három-négyszázan
az ülő-
s az állóhelyeken - ez igen -

gondoltuk tinik és vén faszik
akik ott hallgattuk ez igen
ez igen
azután nem volt több ráadás

vége lett eljöttünk judíthtal
tétován álldogált mindenki
a színház
halljában minthogyha várnának

várnánk még történik valami
nem történt semmi sem az ember
hazamegy
fölteszi a régi dalokat

próbál az újakból idézni
várja hogy kijöjjön a lemez
arról a
srácról ki régen a szél ellen

lépkedett előredőlve s a
szél ellen föld felé énekelt
hogyan orra
ne bukjon most pedig valami

olyasmit dalol el: egy ember
(aki ő) énekel meztelen
a csönddel
énekel a csönddel szemben

derűs alkalmi klapanciák
a senki testámentomából

isten kalapján

szonettkoszorú barátaim
Koncz Zsuzsa és Mácsai Pál
születése napjára

(mesterszonett)

mit gondolt isten egy szép napon
hogy gyűlölnie kéne nagyon
kiválasztottait akiket
keményen ver mert igen szeret

gondolta isten „csak büntetem
őket hiszen nagyon szeretem
hogyha gyűlölném őket inkább
éltüket könnyebben kibírnák

tán nem lennének ilyen rosszak
és nem bűnöznének naphosszat
nem lopnának nem is ölnének
életfogytig élélhetnének

ha nem sujtanám szeretettel
boldogabb lehetne az ember”

1

mit gondolt isten egy szép napon
hogy „van egy jó pörge kalapom
mezei virágokból tarka
bokréta is díszeleg rajta

színesen lobog a kalapon
ha szél fúj és fejembe csapom
pipacs nefelejcs árvalányhaj
öröm bánat és végső sóhaj

veres szegfű meg sárga rózsa
szerelmesek becéző csókja
vér és arany jóság gonoszság
bokrétája ez magyarország”

s szereti az isten szilajon
bár gyűlölnie kéne nagyon

2

hogy gyűlölnie kéne nagyon
jól tudja isten tudja bizony
de nem kenyere a logika
hiszen ő minden oknak oka

kérdezé mózest fönn a hegyen:
„hát ökör az isten hogy legyen
következetes mint egy ökör?
vagy mózes ki jogokon tököl

s tombol a táblát összetörve
látván: a nép elfordult tőle”
nem ökör hogy magában igyon
az isten hanem nagyhatalom

mely védi híveit akiket
kiválasztott vagy csak hiteget

3

kiválasztottait akiket
tűz- s vízbe márt hideg- s meleget
váltogatván mint kovácsmester
edzi az acélt - de az ember

törékenyebb s puhább a vasnál
pörölynél üllőnél mit használ -
isten talán észre sem veszi?
vagy teljesen egyremegy neki?

süket? vagy hályog van a szemén?
bár a tűz az izzás fáj a fém-
nek is kalapács alatt zokog
vacogva hül és máris halott

istent illeti a tisztelet
keményen veri kiket szeret

4

keményen ver minket mert szeret
azzal ver mit velünk elhitet
mint lepke a láng körül kering
mind szűkebb körön köröz s megint

s megint míg belehull a lángba
- a fénynek pusztulás az ára
isten a hitért csalódással
fizet: az életért halállal

lehetek én mint a madárdal
mely szabadon és tisztán szárnyal
szabad és tiszta teli hittel
ha mindehhez egy vasam sincsen

tétlen s téttelen vagyok: tetem
gondolja isten: „büntethetem”

5

gondolja isten: „megbüntetem
hisz kibírja ha tényleg hívem
ha pedig nem az - megérdemli”
nem kell az igazsághoz semmi

csupán egy ember vagy egy isten
hogyan mondja miben kell higgyen
jácob mózes jób jeremiás
és mondja ki miben hibás

kit kell szeretni kit utálni
krisztus előtti meg utáni
megváltók és próféták közül
kit simogat képen kit töröl

tudják merik teszik elegenden
közben dül az istenszerelem

6

szól isten: „verem és szeretem
valamennyi kedves gyereken
csapásaimból megtanulják
ki itt az úr kié az ország

kinek van itten akarata
amihez képest szaros gatya
minden más akarat és erő”
- és így is van jól gondolja ő

papjai mindig ezt papolták
míg puttyát telipakolták
most leltár szerint visszaveszik
amit őseink adtak nekik

muszájból adták - parancsra kapják
bár csak gyűlölném őket inkább

7

hogya gyűlölni tudnám inkább
a hitet mint egy ócska hintát
melyben visongó kisgyerekként
riadtan leng az emberiség

le s föl süllyedve emelkedve
utálatba és szeretetbe
dühbe haragba bocsánatba
sértő és megértő szavakba

nem lökdösnék vég nélkül ismét
és nem lennének olyan büszkék
az isten fia halálára
a megváltásra licitálva

ki fizet kinek - hogya tudnánk
éltünket könnyebben kibírnánk

8

éltünket könnyebben kibírnánk
ha sejtenénk hogy a mennyország
mibennünk van: bőrünkbe zárva
és hogy nem mi - az isten árva

ha nem hinnénk és nem szeretnénk
szolgája helyett ura lennénk
mert akár jónás zöld indája
nínivénél a pusztaságba'

amelynek tövén kukac rágott
s ettől elsorvadt - a világot
úgy vesztené el szegény isten
észre sem venné hogy már nincsen

ha tudnák mind amit nem tudnak
a népek nem lennének rosszak

9

„tán nem lennének ilyen rosszak”
- bólint az isten s hallgat hosszat
és napi gondjaiba merül
alá színes térképként terül

a világ s európa s benne
ez a kusza kárpát-medence
hol kiéhezett kutya-falkák-
ként egymás ínas húsát falják

testvérhitek és rokoneszmék
mint féltékenyen a szerelmét
megölni kész szerelmes olyan
értelmetlen és boldogtalan

megadván magát a gonosznak
ártatlan nép bűnöz naphosszat

10

bár nem bűnöznének naphosszat
(a kolbász rövid a hét hosszabb)
valahogy mégis meg kell élni
enni kell inni és kefélni

csak úgy lehetek jó ha vagyok
állva pisilek mint a nagyok
de letről faggatom az eget
keresem istent hol is lehet

senkisé felel minden néma
csak a szél sziszeg vissza néha
felhők gyúródnak szétfoszlanak
kussol a mennybolt szürke a nap

akikről szólna ez a mese
semmit nem lopnának ingyen ma se

11

nem lopnának és nem ölnének
güzülnének szeretkeznének
nem háborút hanem gyereket
csinálnának hiszen emberek

és falván napszínű narancsot
nem fogadnának el parancsot
mert hogy mit muszáj s mit nem szabad
tudnák maguk: elmék nem vadak

tudnák: a test ingyen megterem
mint gyomok zsíros földéken
drága virág viszont a lélek
testükben lelket művelnének

de fittyet hányva öröklétnék
életfogytig élélhetnének

12

elélhetnének életfogytig
a homály végülis eloszlik
felszáll a köd (bár sosem végleg)
kipufogókból bűzös mérgek

áradnak szét: a hazugságok
ígérgetnek istent családot
hazát bort bűzát békességet
nyugodt erőt bár félve félnek

rettegnek - ezért hazudoznak
mindig nagyobbat és vadabbat
hiszen maguk sem hisznek benne
hogya a jövő övék lehetne

isten sem volna ha az ember
nem sujtaná a szeretettel

13

ha nem sujtaná szeretettel
teli volna vad kétségekkel
isten nem lenne akkor isten
osztoznia kéne a kincsen

amely - meglehet - csak szivárvány
csillaghímzés az éj ruháján
nesze semmi ragadd meg gyorsan
nézd meg a tenyeredben hol van

szép szóval fizess az ígéért
keveset adj a nem eléért
gondold végig hogy mennyit nyertél
tulipánt kapsz bár inkább ennél

talán ha nem is volna ember
boldogabb lenne minden ember

14

boldogabb lehetne az ember
hogya szakálla volna kender
nejének dús keble-öröksége
volna s jönne az örök béke

gonosz álom lenne a sok baj
és teljesülne minden óhaj
kastélyban laknánk száz szobásban
hol minden napra új ruhánk van

és benne mind ifjabbak lennénk
nem híznánk el bármennyit ennénk
csillag ragyogna mindőnk arcán
csodavilág lesz - akkor aztán

majd senkit sem érdekel bizony
mit gondol isten egy szép napon

derűs alkalmi klapanciák

a senki testámentomából

1. judithnak

köd és eső lóg az udvar fölött
mint koszlott függöny a keskeny egen
az ablakon át bármily otthonos
csaló idill csak - én kételkedem
élvén itt a szép modern világban
mely világomtól fájón idegen
hát ellökném mint gyűlölt kínodat
mert gyötri édes tested szüntelen
- ha nem leszek maradjon terád a
szerelmünkből e kínok hiánya

2. az önmérséklet balladája

kérem mérsékelt tisztelettel
ha olykor bátor voltam volna
ezentúl józanul beszélek
és tartózkodom a szélsőségek
minden fajától óvatosan
például hogyha gyilkost látnék
vagy mondjuk éppen rám támadna
nem védekezem nem sikoltok
csak meghívom egy párbeszédre
a humanizmus lényegéről

vagy észreveszem hogy ez vagy az
derék fickó a nép barátja
közös kincsünk saját zsebébe
számlálja át és úgy forgatja
hogy csak magának legyen zsíros
haszna belőle senki másnak
miközben mindig tisztességet
papol és egyre harsányabban
- meginvitálnám egy vitára
a köztulajdon lényegéről

vagy föltűnne hogy jó barátom
és ellenségem összejátszik
lovag lennék és szemet húnynék
- mert tudhatja ki nem számár
randa dolgok a szélsőségek
s inkább vennék be patkánymérget

mint hogy a szóról tetre térjek
hisz a józan mérséklet a báj
- javasolnám csevegjünk el
a tiszta hűség lényegéről

herceg

megeshet merő megszokásból
hogy a gyilkos mégis lő vagy szúr
s hogy a többiek sem javulnak
- biztos csupán a mulandóság
míg elvi pózna magasában
akasztva lóg-lengedez a tett
aki cselekszik a szélsőségek
markából el nem menekülhet
- tehát ankétot hirdetek meg
a bölcs mérséklet lényegéről

3. f. vilmosnak

a futó hajók meglassúbbodnak
átomörvényén a magyar haboknak
a fölcsapó láng kihúnyni látszik
csöndben parázslík az elmúlásig
(most rád tesztálom ezt a nyugalmat
mely sérelmeim mélyén hallgat)
a láng lehamvad fölhullámmá
hullám lekushad föllángolássá
tűzben hullámban gubbaszt az isten
istenben én s bennem semmi sincsen

4. gyereballadácska

a természet logikájáról
kerek erdő gyönyörű volt
benne gyümölcs bőven termett
tisztásai zsenge fűvén
őzek szarvasok legeltek
mókus ugrált fönny a fákon
nyulak pockok szaporodtak
bivaly és vaddisznó örült
napos sárnak mocsaraknak

vala odu meg itató
több mint amennyi kellett
sőt kétszer annyi hiányt a
vadak soha nem szenvedtek
hanem béke nem volt mégse

félve járt az erdő népe
fürgesze riadásra
lába kész volt iramlásra

a fűevők meg szegények
mit tehetnek-tehetnének
hogyan vethetnének véget
a végtelen szenvedésnek
kunyoráltak követeltek
szónokoltak igazságról
biztonságról becsületről
jogról demokráciáról

herceg
szóltak ezt-azt szépet bölcsét
összehordtak mindhiába
érvényesült a természet
könyörtelen logikája
hiszen ha a ragadozók
megfogadván a kérő szót
nem ennének fűevőket
- éhendöglenének

5. r. gábornak

ami dolgom lehet a világon
rég megutáltam - mégis csinálom
te viszont fotózz és sok lányt szeress
hagyok rád épp elég magányt ehhez
item: gond- s bajaim elszámolom
szavaim vannak miért nincs álmom
csodálkozom hogy még szeretném
maradna barátom társam eszmém
kiért miért a fene megenne
szeretném de nincsen nyugtom benne

6. plakátvalcerballada a vursliban verklire

a hajnali villamos visz be a gyárba
ha teli a kocsi hát utazol állva
de hálsten a malév gépeken
kifogástalan a kényelem
a plakát-sztyúárdesz kacéran int neked
gondodat bajodat mind elfelejtheted
sohase töprengj villanyszámlán
töltsd a nyaradat a riviérán

ha sokadikán nem jut babra kenyérre
a nyelvedet rághatod majd el ebédre
ne morogj plakátlány invitál
vacsorázz vele a gundelnál
minden mit szemed-szád meglátna kívánna
a plakát őszintén tenéked kínálja
annyi kell csupán hogy pénzed legyen
nyerhetsz is bőven lóversenyen

nincsen már csak néhány szál cigi zsebedben
pedig a fizetés messzi még veszetten
örülj! vidáman kedélyesen
ezernyi sokszínű plakát üzen
hogy totózz lottózz tőzsdézz vagy lóversenyezz
a jóléted lesz ezenképp egyetemes
ne tarts hát túl nagy összeget otthon
vidd inkább bankba hadd kamatozzon

herceg

az esők majd lemosnak minden plakátot
marad a fal a két háború nyomával
negyvenöt évvel mely potyára elfutott
isten meg figyeli ahogy mi
elkezdjük előlről ugyanott
ugyanúgy ugyanazt csinálni

7. lányomnak

amim már sosem lesz neked hagyom
a hiányt mely fogyhatatlan vagyom
mert csak az van ami most csirázik
ami csupán holnap bontja lombját
aki szerelmével önmagához
hajlik nem szedheti soha csokrát
alig sejtet mégis ez a lényeg
benned és magamban ezt kutatom
a tisztuló súlyos emberséget
mely áttör bennünk múlton és valón

8. seggluk ballada

torkán akad a nokkedli a lúdnak
nem óhajt hízni tovább azután
megfúl mit számít néki mibe fullad
rádól a semmi éj amíg zabál
bizony mondom nem csábító halál
a tyúkok viszont dinnye-nagyot tojnak
a réten jancsi juliskával hál
örülnöm kell a seggemen a luknak

ülök ahol az utak összefutnak
nézem a nők ölének öblén tűz-korál
a jó a rossz a szép a csúf csak untat
tudom ki mit miért kíván kínál
barátaim fülembe szél dudál
magányomra gyógyszerert ugyan ki tudhat
de semmi baj a dal konok szikár
örülhetek a seggemen a luknak

elmúlik szépen ez is mint a múlt nap
a rút érzés hogy van aki utál
rosszakaróim a semmibe hullnak
tisztel viszont mind akitől kijár
viharfelhőből langy eső szítál
mi hajt kérded hogy torkomra lenyúljak
hogy hányjak hányjak míg szívem leáll
örülhetnék a seggemen a luknak

herceg

tudod ki meddig él addig riszál
használnom kell a farkam amíg áll
a gúnyom öngúny magamat nevetem
nem örülök a luknak seggemen

9. k. g. gyurinak

zsák mely sosem találja meg foltját
isten szemében szálla valóság
igenlők közt hitehagyott lettem
tagadók közt hívó kivetett
nem szeretnek kiket nem szerettem
de akit szerettem az sem szeret
- mindent mi úgyis tiéd rád hagyok
messzi múlt moziból egy kislánykezet
s tenyeréről a cukorragacsot
hitetlenségemből makacs hitet

10. ennyi

- kettős epitáfium magamnak

**Valaki, kit szeretünk,
Vagy talán nem szeretünk,
Szépen szemünkbe vágja,
Hogy csúf bűnökbe estünk,
S az életünk furcsa ámítás.**

Ady Endre: Másokért halunk meg

valaki nyugszik itt	mint óévre fordul új év
aki lehetett bár	új szó csap le régi szóra
rossz poéta barbár	régi hírre döbben új hír
jó vala embernek	héj alatti héj alatt héj
akit szerelmei	az alatt a hagyma híja
szerettek ha elment	bár gyarlón volt becsületes

ezért kínálj neki	végső érvként végső tette
nyugtot örök isten	bizonyosban bizonytalan
derűt a véghelyen	előörsben volt utóvéd
ráomlik majd a hant	de talán most a révbe ér
ember volt élt meghalt	isten keblén varjas endre

- játék gépi logikára -

EK RENDRE "KIRÁLYOK", "URAK" & "KATONÁK", "NÉPEK"

HA "EZ A NEMZET" "TÖRTÉNELMÉVEL", AMELY A "TIED"

HA "EZ A NEMZET" = "BELEVEGYÜLVE" SOKFÉLE "NÉPPEL" 1 "ANYANYELVEN" "ÉRTI MEG EGYMÁST" = "BESZÉLJE", "ÍRJA" & "HALLVÁN" & "OLVASVÁN" "TUDJA" & "ÉREZZE": "MIT JELENT"

BEMEGY A "NEMZET" "ANYANYELVÉVEL", AHOGY A "DOLGOK" "ÁLLANAK" "ÉPPEN": "-" AZ "ELŐTT" & "-" AZ "AZTÁN"

BEMEGY A "JELEN" = BEMEGY A "MUNKA", "PIHENÉS"; BEMEGY A "SZERETET"; BEMEGY A "CSALÁD", "BARÁTOK", "TÁRSAK"; BEMEGY "MINDEZEKNEK" "ÖRÖME-GONDJA"; BEMENNEK "EMBEREK", AKIKET "ISMERSZ" VAGY "NEM ISMERHETSZ"; BEMENNEK "TÁRGYAK", "DOLGOK" & "ÜGYEK"; BEMENNEK "ESZMÉK"; BEMEGY A "TUDÁS" "ÚJSÁGBÓL", "KÖNYVBŐL" ("MESÉK" & "VERSEK", "REGÉNYEK", "DRÁMÁK", "ZENE" & "KÉPEK" & HOGY "VALAMIT" "HOGY KELL MEGCSINÁLNI"); BEMEGY AZ "ÖNZÉS"; BEMEGY AZ "ÉRDEK"; BEMEGY A "SZABADSÁG", "HITEK", "REMÉNYEK"; BEMEGY A "HOLNAP", A "HOLNAPUTÁN"

BEMEGY AZ "EMBER"; BEMEGY AZ "OTTHON"; BEMEGY A "HAZA"; BEMEGY A "FÖLDGÖMB" = "HATÁROK" "HÁLÓJA" "BORÍTJA", "HÍREKTŐL" "HARSÁNY"; BEMEGY A "KOZMOSZ" = "CSILLAGOK", "BOLYKÓK", "HOLDÁK" & "FÉNYEK", "SUGARAK", "POROK"

HA "MINDEZ" = "ÉLET"

BEMEGY AZ

KIJÖN 1 'NEMZET' = 'EZÉ' AZ 'ORSZÁGÉ', TEHÁT A 'TIED' = AMILYEN 'VOLT', 'LETT', AMILYEN 'ÉPPEN' = 'TÖRTÉNELMÉBEN'

: BENNE A 'NÉPEK', MINT "OLVASZTÓTEKNŐBEN", 'ÖSSZEVEGYÜLNEK'

:LEGYEN A 'MAGYAR' = NE LEGYEN 'BŰN' & NE LEGYEN 'ÉRDEM'

KIJÖN A 'JELEN' = 'PONTSZERŰ ÖSSZEGE' 'TÉRNEK' & 'IDŐNEK'

KIJÖN AZ 'ITTHON', AMELYBEN 'OTTHON LEHET AZ EMBER' = KIJÖN A 'HAZA'

KIJÖN A 'KÉRDÉS': 'KI VAGYOK ÉN?' & 'HOL AZ ÉN HELYEM?' & 'ÉN MENNYIT ÉREK?'; KIJÖN A 'KÉRDÉS', HOGY 'VAN-E' A 'GÉPNEK' MINDERRE 'SZAVA'

: MI 'EZ' AZ 'ÉLET'?

Babérliget Lykia* felett

Ikonosztáz néhai barátom, Necil Togay** emlékére

*A rabszolgatartók nem is gondoltak
a kenyérre, filozofáltak, minthogy
kenyerüket a rabszolgáktól kapták.
A rabszolgák szintén nem gondoltak
kenyérre, nem filozofáltak, hiszen
kenyerüket rabszolgatartóik adták.
És összeomlott Lykia.*

*A rabszolgák nem gondoltak sohasem
a filozófiával, kenyeret sütöttek,
mert filozófiájukat uraik sütötték
ki. A filozófia urai nem gondoltak
rabszolgákkal, sem kenyérsütéssel,
a rabszolgáikat filozófiájuk adta.
És összeomlott Lykia.*

*A filozófiából hiányzott a kenyér,
kenyérből a filozófia. A senki fi-
lozófiájához sem tartozó kenyeret,
a senki kenyéréhez sem tartozó fi-
lozófiát a senki kenyérfilozófiája
megette, a senki filozófiakenyere.
És összeomlott Lykia.*

Fölötte mostanáig zöld babérliget.

MELIH CEVDET ANDAY: BABÉRLIGET

* **LIKIA** (LYKIA, LICIA), ókori tartomány Kis-Ázsiának déli partján... lakói kereskedelmet folytattak országuknak természeti termékeivel (cédrus, fenyő és platán, bor, búza, sáfrány, kitűnő szivacsok és nafta) Nagyon tarka képet nyújt a régi L. lakossága... politikai sorsa elég kedvezően alakult. Kroesustól meg tudták magukat védeni, későbbi uraik (a perzsák, rodusiak) szintén nem sok kárt okoztak bennük, a római hódoltság idején pedig huszonhárom városból álló szövetség fejlődött ki L.-ban, melynek élén egy **likiarches** állott. Csakis a császárok korában lett L.-ból római provincia. L.-nak különös jelentőséget adnak a területén talált műemlékek, az ún. Harpya-emlék s különösen a feliratok.

RÉVAI NAGY LEXIKONA/12. KONTUR-LOVAS, 739.P/II.

** **Necil Togayt** a hatvanas évek legvégén, legfőljebb a hetvenesek legelején ismertem meg. Rettenő egyedüliségben voltam, barátaim nagy része által elhagyottan, maradékát elhagyva. Az egyetemről kirúgtak (ha csak két évre is, nekem azonban egyáltalán nem akarózt visszamenni oda, úgy érezvén, hogy tévedéseim és bűneim, a kicsiny, gyarlón emberi, bocsánatos hibák, s a mindörökké megbocsáthatatlan, gyónhatatlan árulások, abból a valóságidegen közegeből adódtak, mely - mint akkor fölfedezni véltem - nem kíván befogadni engem. Visszavonultam a munkásosztályba, s míg gyerekkoromban szerzett szer-
vi szívbajom nyilvánvaló tüneteit és persze igazolásait semmibe véve - az orvosi etika nagyobb dicsőségére - be nem hívtak katonának, a Ganz Villamossági Művek esztorgályosaként dolgoztam. A gyárban és a hadseregben sokat alakult megtépzott világnézetem. Akkoriban találkoztunk ezzel a finoman érzékeny emigráns török intellektuallal, aki a fenyegető letartóztatás elől szökött meg az utolsó pillanatban. Vándorlásai az ötvenes években végigvezették Moszkván és Pekingen, majd nálunk gyökeresedett meg. Felesége itt egy fiút és egy lányt szült neki, majd hamarosan elhagyta egy másik török emigránst.

Amikor megismertem, Necil a Bognár József akadémikus irányította Világgazdasági Intézetben vegetált valami méltatlan színekúrán. Később alkalmi nyelvtanítványokból, főként török kamjonosok reménybeli nejeiből, fordításból és a szűkös pártnyugdíjból élt egy belvárosi garzoban. A hetvenes években sokszor dolgoztam vele török költők nyersfordításán. Így egy Fazil Hüsnü Daglarca-köteten például (mely azután Tandori Dezső műfordításában látott napvilágot) és egy évszázadokat átfogó nagy antológián. Hogy ennek az utóbbinak mi lett a sorsa, nem tudom. De már a nyersfordítás közben is beleszerettem ebbe az Anday-versbe. Necil meghalt néhány esztendeje, anélkül, hogy viszontláthatta volna hazáját, amelynek rajongó szerelmese volt a sok évtizedes száműzetés ellenére, vagy talán épp következtében. Nem tudom, hol van eltemetve, nem tudom, megemlékezik-e róla valaha valaki. Sokkal a halála után letem meg egy kézzel írt piszkozati példányt a vers nyersfordításából, s megdöbbsentem, milyen jó és milyen aktuális (és azóta egyre aktuálisabb). De a fordítás tisztába tétele után - épp mert olyan időszerű - nem lehetett nem továbbbírom. Legyen ez a versikonosztáz babérlomb barátom sírján, hogy emléke és vele az elsüllyedt világé megörződjék.

(Budapesten, 1989 május-1993 március)

é
 s
 per
 sze
 jobban
 szeretnénk
 ugye (a többes első
 engemet jelent szerelmem)
 hogyha inkább szerelemről csevegő
 verset fecsegnék de okosnak is akarunk
 látszani a világ a barátaink szemében
 és ezért okosokat beszélünk mindenféle
 politikai művészeti témáról válságról
 demokráciáról **reformról** felelősségről
 versekről cikkekről **drámákról** könyvekről fil
 mekről festményekről **erről** arról miegymásról
 lykia csontjai kövei kőcsontváza fölött
 csak egymásról sosem csak a szerelemről
 dehogyis csak magunkról szerelemről nem
 beszélünk beszélünk beszélünk fele-
 lősen és fele-másan és össze-
 vissza miközben zöld
 zöld föld zöld
 babérzöld
 ZÖL
 D

z	ö	z
öld	l	öld
vér	d	vér
cseppek	z	cseppek
hullanak le	öld	hullanak le
az örökzöld	vér	az örökzöld
ligetek	cseppek	ligetek
babér	hullanak le	babér
ava	az örökzöld	ava
rjá	ligetek	rjá
b	babér	b
a	ava	a
!	rjá	!
	b	
	a	

Z
 ÖLD
 VÉR
 CSEPPEK
 HULLANAK LE
 AZ ÖRÖKZÖLD
 LIGETEK
 BABÉR
 AVA
 RJÁ
 B
 A

EZ LYKIA EZ ITT LYKIA EZ ITT LYKIA EZ ITT LYKIA EZ LYKIA EZ LYKIA
 LYKIA LYKIA
 LYKIA és LYKIA
 LYKIA persze LYKIA
 LYKIA miközben LYKIA
 LYKIA zöld vércsepek LYKIA
 LYKI hullanak le az LYKI
 ALY örökzöld ligetek ALY
 KI babér avarjába KI
 A koszorú az időarcú A
 E föld büszke homlokán E
 Z csörög a telefon a Z
 I hajdani város eleven I
 T lyk üszke a föld alatti T
 T ia rabszolgatartók rab T
 L szolgák kenyerek és filozófiák L
 Y beszélnek hozzánk fele-lősen Y
 K fele-másan összevissza miközben K
 I messzire tűnt a hajdani dicsőség és I
 A szerelmes verset szeretnék írni a A
 E lykia egykori nagyság vonatzakatolás E
 Z miközben döcög a sínen a döcög a sínen Z
 I vonatzakato miközben csörög a telefon L
 T lá babérkoszorú a földnek homlokán Y
 T s szerelmem s a panzióban lykia kőcsont K
 L váza fölött szerelmeskedik a közönyös I
 Y jelenidő és szeretnénk olyan örökkévaló EZ A
 K igazságot kitalálni legalább mint ezek I E
 I a kövek a babérzöld fűszerillatban itt ez itt T Z
 A régi harciszekérarnykor zöld fénye a tenger a T L
 E az eszme miközben csörög a telefon a tenger hom E Y
 Z idő az eszme szent múltja szúzi okkal telitèmett N K
 I ősideje üszke mikor még isten kagylçkertfële be L I
 T nem hazudott és papjai sem nne a tenger sustor Y A
 T papjai sem papjai sem gç hullözmöshangja de K E
 L majd fenn az időben DE hőt I Z
 Y kicsi kocsma kicsi HST EZ ez A L
 K régiségbolt hamis EZ ITTEN E Y
 I múltat képes ITTEN LYKIA Z K
 A lapot és LYKIA EZ ITTEN I I
 E giccset EZ LYKIA EZ ITTEN LYKIA T A
 Z árul EZ ITTEN LYKIA LYKIA LYKIA T E
 I idő LYKIA EZ ITT L Z
 T csi ITT EZ LYKIA Y L
 T szolta EZ LYKIA K Y
 L márvány LYKIA LYKIA L I K
 Y fehér YKIA LY A I
 K tojás KIA LYK IM A
 I fejet IA LYKI EZ E
 A kínál A LYKIA ITT Z
 E úgyszólván LYKIA L EZ ITT L
 Z ingyen YKIA EZ ITT Y
 IT miközben LYK LYKIA L K
 TEN csörög a I YKIA LYKIA I
 EZ ITT telefon A LYKIA LY A
 EZ LYKIA a telefon LY KI LYK E
 ITT LYKIA telefon KIA LYKIA Z
 LYKIA LYKIA LYKIA
 EZ LYKIA LYKIA LYKIA LYKIA LYKIA LYKIA LYKIA LYKIA LYKIA EZ LYKIA

		hamis	
	múltat	képeslapot	giccset
	árul	időcsiszolta	márványfehértőjásfejet
	kínál	miközben	úgyszólván ingyen míg a
	telefon	csörög és a	vadborostás arcú
	kereskedő	juszuf ali vagy mahmud	döcög
	vonat	zakatolás andreas	iorgos david
	jichak erwin	ivan szergej	aljosa thomas
	istván józsef	vagy jános	miközben fenn
	kicsi magányos	elhagyott	múzeum az élet
	a babérligetben	miközben	a fűszerillatú
	árnyak alatt a		telefon csörög
	és a puha		röptű felhők
EZ	közé a kék	fényű égi	EZ
ITT	légi csön	dbe hideg	ITT
LYKIA	hegyesen	egy karon	LYKIA
BABÉR	kéz a	kézben a	BABÉR
VILÁGA	tenyér a kézen		VILÁGA
EZ LYKIA	öt kopasz		EZ LYKIA
SZERELMEM	jéghideg		SZERELMEM
EZ ITT LYKIA	hegyes		EZ ITT LYKIA
EZ ITTEN LYKIA	ujjon		EZ ITTEN LYKIA
IDŐTLEN BABÉRLIGETE	öt	IDŐTLEN BABÉRLIGETE	
miközben öt hegyes	éles	ujjon öt haldsarló	
telefon csörög zaka	köröm	tol a vonatdöcögés	
öt ujjon holdsarló	kapa	jégköröm kapasz-	
kodott font babér	sz	koszorút a fájó fej	
a borzas földteke	ko	verejtékgyöngyös kő-	
homlokára s az arc	dá	okon csak kőmagány	
milyen kor ez	sa	ez a kor milyen	
ilyen folyik miként		langyos sörpatak	
a kocsmapulaton	kacsaring	elkalandozunk	
kiperzselődtek régen álmodott álmodozásaink			
Z	valaha lángolást	lobogó szemünkből	Z
ÖLD	azt látom amit nézek	vért tüzet	ÖLD
ZÖLD	azt nézem amit látok	a hamis	ZÖLD
ZÖLD	aranyból jéghegyek szikrázva		ZÖLD
ZÖLD	olvadó jég	illúziók	ZÖLD
ZÖLD	szentelt	lykiája	ZÖLD
ZÖLD	miközben telefon		ZÖLD
ZÖLD	csö rög		ZÖLD
ZÖLD	csö		ZÖLD
ZÖLD	rög		ZÖLD
ZÖLD	C		ZÖLD
ZÖLD	S		ZÖLD
ZÖLD	Ö		ZÖLD
ZÖLD	R		ZÖLD
ZÖLD	Ö		ZÖLD
ZÖLD FÖLD ZÖLD	G	ZÖLD FÖLD ZÖLD	
FÖLD ZÖLD FÖLD		ZÖLD FÖLD ZÖLD	
FÖLD FÖLD	gyö	FÖLD FÖLD	
FÖLD FÖLD	k	FÖLD FÖLD	
FÖLD FÖLD	é	FÖLD FÖLD	
FÖLD FÖLD	r	FÖLD FÖLD	
FÖLD FÖLD FÖLD FÖL			
FÖLD FÖLD FÖLD			
FÖLD FÖLD FÖLD			

felhík rohannak egykorvult lykia fèlètt babârliget babârlomb âgen dèg
 Ísöllat fellegek halott tèrtânelem
 âgboltozat szfârök alatt
 âm itt van miközben hazÖnk lykia
 a felhík öt hegyes ujjon öt hold âme az âg
 alatti sarló telefon csörög zakatol a robogós
 lykia vonatdöcögés öt ujjon holdsarló alatti
 mikèz jégköröm kapaszkodott font babér anya
 ben koszorút a fájó fej a borzas fèld
 èt földteke verejtékgyöngyös kőhomlokára lyk
 h s az arcokon csak kőmagány milyen kor ez ia
 e milyen ez a kor milyen ilyen folyik miként èt
 g langyos sörpatak a kocsmapulton he
 y kacskaring elkalandozunk **MIKÖZBEN** gy
 e kiperzselődtek régálmódott **TELEFON** e
 s álmodásaink valaha lángolást **CSÖRÖG** s
 u lobogó szemünkből azt látom **LYKIÁBAN** u
 j amit nézek vért tüzet azt nézem **ÉS A** j
 j amit látok a hamis aranyból jég **KOCSMAPULTON** j
 o hegyek szikrázva olvadó jég **KACSKARINGÓS** o
 n illúziók szentelt lykiája **SÖRPATAK** n
 zèld miközben telefon **DE KINN** z
 babâr csörög **BETYÁRBÚTOROKKAL** è
 lombok **E** **MINT CSIGAHÁZZAL** l
 fânyei **Z** **A SZEGÉNYEDŐ** z d
 âs Örnyci **L** **LEGSZEGÉNYEBBEK** ö b
 fânyÖrnyci **Y** **BABÉRLIGET** l a
 zèld zèld zèld **K** **TAKARTA** d b
EZ ITT LYKIA **I** **FÖLD ALATT** â
A ZÈLD LYKIA **A** **DUNAPARTON** r
EZ **MINT A KAVICS** z l
z **L** **FEKÜDTEM** ö z o
è **Y** **ALATTAM DÓLT** l öld m
l **K** **FÚ HEVERT** d vér b
d **I** **ÉS HOMOK** z cseppek o
z **A VÍZ A NYUGODT** öld hullanak le k
ö **PARTI FÁK** vér az örököld f
l **KÖZÖTT** cseppek ligetek â
d **HÚSEN FOLYT** hullanak le babér n
z **ÉS HALKAN** az örököld ava y
ö **TOCSOGOTT** ligetek rjá Ö
l **MÍG OTT PIHENTEM** babér b r
d **TISZTA VOLT AZ ÉG** ava a n
z **ÉREZTEM FÖLHAJÍT** rjá ! y
ö **A FÖLD A FÚ FELÁLL** b a
l **SÁRGÁN IZZÓ KAZLAKAT** a i
d **RAKOTT ÜVEG** Z E
z **KÉVÉKET KAZLAZOTT** Ö Z
ö **A NYÁR MERT** L L
l **MINDEN ÉG ALATT** D Y
d **ÉS MINDEN FÖLD ALATT** K
zöld **LAPUL EGY LYKIA ÉS** Z Z I
zöld **SZURONYT SZEGEZVE INDULT** ÖLD ÖLD A
MEG A ZÖLD szuronyt szegezve indult meg a zèld âs bígve rebbentek
fèl a parti bokrok rakâtarobbanÖssal szâtpattant a nap minden mi szâp
volt eddig szâthomoklott idilli csèndben robbanÖs neszez komor vasÖgak
plâhlevâlkâk kèzt minden bokorban hÖborê riad ez lykia ez lykia ez
lykia ez lykia ez lykia ez lykia ez lykia ez lykia ez lykia ez lykia
ez lykia ez lykia ez lykia **EZ LYKIA**

szu
 ronyt szegezve **indult**
 meg a zöld és **bőgve**
 rebbentek föl a **parti**
 bokrok rakéta **robbanással**
 szétpattant a nap **minden mi**
 szép volt eddig **széthomoklott**
 idilli csöndben **robbanás neszez**
 komor vaságak pléhlevélké **közt minden**
 bokorban háború riad ez lykia a haza **olyan**
 szesz ez mely szerelmes gyűlölettől bódult **híveket**
 szerez ne kérdezd meg kinek minek csak félj és **fuss el**
 mint kék sínek a végtelenbe futnak ez lykia jegesen jajhídeg
 vagy forrón lángoló napalmtűzek ez lykia örvénylő semmipor **az**
EZ LYKIA ébredés arabeszkjei lehúnyt szemhéjam alatt EZ LYKIA
EZ LYKIA a reggel EZ LYKIA
ez EZ LYKIA és a délelőtt EZ LYKIA ez
ly EZ ITTEN LYKIA a dél a délután EZ ITTEN LYKIA ky
kia EZ LYKIA az este és az éjszaka EZ LYKIA kia
EZ LYKIA grök ás napsz akok napok s ez LYKIA
kátnapok hetek ás hçnapok a ny ár az ősz a tél meg a tavasz az
âvek ezredâvek a fërgân fo rgó idő A FÜRGÉN FORGÓ IDŐ
GALAKTIKÁJA PITYPANG MU LANDÓSÁG EZ VOLT ÍM LYKIA
MEGGYILKOLT VAGY KIV ÉGZETT ESETLEG ÁGYBAN
PŠRNŠK KÉZT ELSZEND ERÜLT VILLÁK TEMPLOMOK
FŇRDĚK SZŇN HŠZAK LAKTANYÁK CSONTVÁZAI
FÉLÉTT ELEVEN BAB ÉRLIGET ITT SÉTÁLUNK
KÇZENFOGVA SZEREL MES ASSZONYOM VAGY
ITT FUTUNK AZ Ň LDÖZŐK ELŐL VAGY
CSAK ŠLOM AZ HOGY LÉPTEINK
SZÍVDOBOGÁSA ŇZEN A FÖLD
ALATTI HÓCSONTFEHÉR KÖVEKNEK A KŐFEHÉR
CSONTSZERELMESEKNEK BABÉRLIGETTEL
BORÍTOTT FÖLD ALATT MINT RUHA
EZ LYKIA ÉS BŐR ÉS HÚS EZ LYKIA
EZ LYKIA TAKARTA EZ LYKIA
CSONTOK FEHÉRLÉNEK
A ROMJAI EZ LYKIA EMBERMARADVÁNYOK
ÉS CSONTROMOK EMBERCSONTMARADVÁNYROMVILÁG
SÉTÁLUNK BENNE MEGÉHEZÜNK MEGSZOMJAYUNK
ez ÉS OLYKOR-OLYKOR MEGKÍVÁNJUK ez
ittén OLYKOR MEGKÍVÁNJUK ittén
lykia EGYMÁST ESZŇNK lykia
ez itt ISZUNK ŇRYTŇNK ez itt
lykia ÉS SZERELMESKEDŇNK lykia
lykia eszünk iszunk éräténk lykia
ez eszünk és iszunk és éräténk ez
lykia szerelmeskedünk kövek babércserják lykia
mögött száműzöttek vagy turisták lenn szűz múltak aranykor Őlma
felül betonbabérvilág ez lykia és itt vagyok
és ön szerelmes asszonyom te is te is te
 is velem mint pincérek egy
 fejedelmi étkezés fogásait
 hordja elénk az időt
 az idő az idő az idő
 az idő az idő az idő
 AZ IDŐ

mint pincérek egy fejedelmi	étkezés fogásait hordja elénk az idő
az időt a hétfőt keddet szerdát csütörtököt pénteket szombatot és vasárnapot darált és pépesített	hús csont velő darált pépesített szellem lélek és igazság a rádióból szinkópalüktetésbe szublimált haláltudat szigorú félelem hideglelés ez itt ez itt ez lykia és benne isten kőfehér csontromjai benne mint a ráérős elszántással feleződő szénizotópok fogynak el múlik a gyors jelen gyarapodik az eltelt idő köfal ra kódik belőle az árvuló isten körül boltívként zá rul feje fölé hódító éjszakában a s ötét fön n a néma föld felett halvány hold világít A HOLD A NÉMA FÖLD FELETT A SÖTÉT ÉG ALATT A HALVÁNY HOLD HÓLT VILÁGÍT MINT O BETŰN A Z ÉKEZET ES Z OKOG BEZÁRVA KOMISZ KÖLYÖK AZ ISTEN IS H A FÉL HOGY ANYJA ELMEGY MÁS T SZERET CSER ÉPKÁLYHÁBAN BŐG SIKONG ÍGY A LÁNG NYE LVÉT NYÚJTOGATVA ZIHÁL HERGELI K UTYAKÉNT MAGÁT BENNE A MELEG EZ ÍME LYKIA BABÉRAVAR FÖLÖTT TERJENGŐ BABÉRROTHAD ÁS AZ ISTEN RAB DUR VA SMASSZEREK KÖZT vak utcán vak fekete vi lllamos ara szol havas üres kifosztott lé lekk el mint a tél fagyosan múlik ki kanárik lebe gő röptivel pergő szárnyukon füttyszínben föllegeg s az ősz aszúvá ízesedik a messzi-messzi fények mint az életed szerelmes asszonyom a fények harsányulnak árnyékukban az életem az életed szerelmem az életünk asszonyom az életem ez lykia babérlombsuhogás fölött a fűszerillatú szélben fűszerillatú szél forog ágyak illata szerelmek illata ölelkezőések illata a szélben ízes éheké a vágyaké a kielégüléseké ez lykia és benne mindent én tudok hajnali villamosok gyufásskatulyaiban négy szögletesre préselődtém fejemet egy érdes szenvedélyhez fentem és föllángoltam elégtém minden nap szeretlek lykia s téged asszonyom szerettem mint zeusz és mint jupiter mint isten elhagyott fia kereszten a bárányreménytelen bárányreményfiú a kereszt percekre kereszt percekre felszögezve felszögezve kereszt percekre szégezve szenvedek föl vagy én ok feszítve én istenem mint denevér a saját hangja éné n vinnyogó visszhangjára MINT A DENEVÉR A éné n SAJÁT VINNYOGÁSA VISSZHANGJÁRA éné n éné n MEGVÁLTATLAN MEGVÁLTHAT éné n éné n éné n éné n éné n ATLAN LÉTE ZEM EZ LY éné n éné n KIA ITT NINCS ME éné n TETE éné n GVÁLTÁS NINCSEN éné n TETE éné n ÚJJÁÉL EDÉS IT éné n TETETETETE éné n T CSAK BABÉR V éné n TETETETETE éné n AN A MEGVÁL éné n TETE éné n TÓNÁK CSAK B éné n TETE éné n ABÉR A LATR éné n TETE éné n OKNA K URAM éné n éné n ISTE NEM C éné n SAK BABÉ éné n R C SAK éné n BA BÉR éné n ez lykia itt csupán babár van ne kem habár szűz anya méhében fogantam de nem rám várna k és nem engem hívnak nem csak háromszor lesznek ezerszer megtagadva ezer perckereszten mise és ima engemet nem engesztel EZ LYKIA URAM ESENDÉ ŐLDOZAT VAGYOK ELÉTTED AKIT ELHAGYOTT MULT JELEN JÉVŐ

esendő		A SZELLEM ÇS IGAZS<G
áldozat	í	ORSZ<GA ENYÇM TIÇD
vagyok	mmm	S TE URAM S<ROS UTAKON
előtted	ee ee	LOHOLSZ IZZADT
uram	LLL LLL	H<TAD MÉGÉTT RAKÇT<K
kit	YYYY YYYY	P<NCÇLOSOK SEREGEK
elhagyott	kkkkk kkkkk	KUTY<K MACSK<K FARKASOK
múlt	iiiiii iiiiii	MADARAK ÈRÑLT
és	aaaaaaa aaaaaaa	ÉRDÉGÉK VONŸTVVA F[]JVA
jövendő	íme Lykia	íme lykia VIJJOGVA ROHANNAK
vagyok	íme Lykia	í VELED BENNEM AZONBAN
jelencsömörrel	m	BÉLCSESSÇG CSÉND
kitelt hordó	e L	LAKIK NEVEZD HA
megrepedt harang	y	KEDVED TARTJA
szivárgó teknő	L k	SZERELEMNEK
előtted áldozat vagyok	Lykia i	GONDOLOM
esendő ki planéták	Lykia a	ÇREK VALAMIT
garmadait lőtted	Lykia	ÇS SZŸVEMBÈL
úrbe és letörlöd	Lykia	BÇKESSÇGES
őket	LYKIA	FOLYAMOK EREDNEK
mint szélnek	LYKIA LYKIA LYKIA	NE <LLŸTS
gyertyaláng	LYKIA LYK	R<JUK G<TAKAT
neked a holdak földek	IA	ISTENEM HULL<MZØ VŸZ
nem többek félve féllek	ALATT ATLANTISZ-ARANYKOR	
mint a földek	LYKIA	ATLANTISZ-KIKÉTÈ
mint földek színén	LY	ATLANTISZ-P<LYAUDVAR
falu város	KIA	ATLANTISZ-REPÑLÈTÇR
hol halandó emberek	SEMMISÉG	ATLANTISZ LYKIA
élnek ölnek	SEMMIJE	JØ ISTEN LYKIA
ölelkeznek	SEMMI	MIÇRT KELL MINDENT
ez lykia	EZ	TUDNOM HOGY MINDENT TUDJAK
uram a szerelem	LYKIA	HEGYTETÈN
ez lykia a haza	LILIOM TULIPÁN LÈTVIRÁG	HØFÉDTE
szépség és jószág	CSONTFEHÉR ELMÚLÁS	A HØHIDEG
szellem	MÚLTVILÁG FÖLD	KIL<T<S
és igazság	ALATT NEM	A HØ HIDEG A MESSZE
országa uram	LEVÕ LÉTEZÉS	MÇLYÑLÈ KIL<T<S
az enyém	MARADVÁNY	IDÈBE NY[]LØ TÇR COMBKÈZI
a tiéd	SEMMIJE	PERCÉRÈM TEREPTERPESTÈ T<GASS<G
JÖVÕ FÖLÖTTE	FÇLELEMFEHÇR FELHÈKBEN VÉRÈSES S<RG<S	
FEHÉRLÕ NAPKORONG	A CS[]CSON CS[]CSHAT<SMELEG ÇS EGY	
CSÉPPNYI CSORDUL<S	MEGINDUL EGY CSÉPP KAVICS CSÉPP	
	KAVICSCSÉPP LENDÑLET A HØBAN	
	kis kavics kavicscsöpp	
	lendület a hóban	
	ez lykia	
	földrengés	
	vízözön	L
	lavina	YKI
	előtti	A LYK
	pillanat	IA LYKI
	aranykor	A LYKIA
	szétesés	LYKIA LY
	előtt	KIA LYK
	kitartott pillanat	IA
	kitartott pilla	
		nat
		LY
		KIA

a szétesés előtti kitartott pillanat a mit sem sejtő lykia mindig a megkapaszkodás reménye lykia itt élünk édes asszonyom miféle ígéret ébredt éppcsak föl pattant héjú gesztenyeszín fénnel azokban a szemekben amikor mint két forró kar a túlsúfolt villamoson a tömegben borzongva összeért tekintetünk miféle ígéret azokban a szemek

ISTEN ÓRIÁS HANGSZERE A FÖLD

ben a							IAJRA
pillák							HAGOL
szétny							ÓDIK L
iló pi				z			ÁTHATA
hés co				ö			TLAN H
mbjai				l			ÚRJAI
közt m				d			A SÚRÚ
int vo				z			N FÖLF
naglás				öld			ESZÍTE
húvös				vér			TT DÉL
szobáb				cseppek			KÖRÖK
an öle				hullanak le			IJEDTE
lkezés				az örököld			N PENG
után a				ligetek			ENEK A
halálh				babér			Z ÓSZI
oz has				ava			NTESÉG
onlato				rjá			PERCEI
s félt				b			BEN SZ
elek é				a			EMÉBE
s féle				!			NÉZEK
k azót	TEÉN			z	ÉNTE		A VILÁ
a és n	TEÉN	TEÉN	ÉNTE	öld	ÉNTE	TEÉN	GNAK L
yitott	TEÉN	ÉNTE		vér	ÉNTE	TEÉN	ESZIKK
szemme	TEÉN	ÉNTE		cseppek	ÉNTE	TEÉN	ADNAK
l alsz	TEÉN	ÉNTE		hullanak le	ÉNTE	TEÉN	AJKAMR
om min	TEÉN	ÉNTE		az örököld	ÉNTE	TEÉN	ÓL A S
t hull	TEÉN	ÉNTE		ligetek	ÉNTE	TEÉN	ZAVAK
ók a n	TEÉN	ÉNTE		babér	ÉNTE	TEÉN	GYALÁZ
apon s	TEÉN	ÉNTE		ava	ÉNTE	TEÉN	AT JAJ
úrú me	TEÉN	ÉNTE		rjá	ÉNTE	TEÉN	GATTAT
leggel	TEÉN	ÉNTE		b	ÉNTE	TEÉN	GYALÁZ
töltek	TEÉN	ÉNTE		a	ÉNTE	TEÉN	AT JAJ
ezvén	TEÉN	ÉNTE		!	ÉNTE	TEÉN	OKKAL
már cs	TEÉN	ÉNTE			ÉNTE	TEÉN	JAJGAT
ak a h	TEÉN	ÉNTE			ÉNTE	TEÉN	VA JAJ
itetle	TEÉN	ÉNTE			ÉNTE	TEÉN	DÍTOM
nség á	TEÉN	ÉNTE			ÉNTE	TEÉN	MAGAM
brája	TEÉN	ÉNTE			ÉNTE	TEÉN	ÓSZINT
vagyok	TEÉN	ÉNTE			ÉNTE	TEÉN	E PERC
káromk	TEÉN	ÉNTE			ÉNTE	TEÉN	EIMBEN
odásny	TEÉN	ÉNTE			ÉNTE	TEÉN	GYALÁZATSZÉL

i történelem mindig legutolsó kopott ol
dalán mert benn a farkas benn a bárány bennem ez lykia füvet legel a tigris
húst harap hersegtet a karcsú antilop az úr a pap a császár verejtékezve rob
otol a rabszolga pedig henyl a gladiátorháborúk véres porondja lett a tündé
rlépteken táncoló idő a csontváz lykia fölött egy másik szintén-lykia gyökér
fölötti törzs és törzs fölött a lomb idő midőn a múltjelenjövőt a büntényt v
égleg elkövették és már csak néhány nyikorgón hűséges ócska lendkerék forog
a lendülettől továbbshogva selymes surrogással babérlevélzenék zizegnek fén
ytáncok csillogása leng az árnyékos zöld ligetben és kozmikus felfordulás tá
ncol röhögő szakszofonok réztorkában és A FÖLD ISTEN ÓRIÁS GITÁRJA IAJRA HAN
GOLÓDOTT LÁTHATATLAN HÚRJAI A SÚRÚN FÖLFESZÍTETT DÉLKÖRÖK SÖTÉTEN ZENGENEK

GY	LYKIALYKIA	z
AL<	LYKIALYKIALYKIALYKIA	ö
ZATSZÇL	LYKIALYKIALYKI	l
CIKLONÓZ	ALYKIA	d
FOROG FÈ	LYKIALYKIALYK	z
LÉTTEM	IALYKI	öld
H-TI A	KIA	vér
SZ≠VEM	IA	cseppek
EZ ITT	A	hullanak le lykiában
EZ LYKIA	A az örököld	
gyalózat	AL	ligetek
szâl fêj	LYK	bab
ciklonoz	KIAL	éra
fêlêttém	LYKIA	var
h-ti szâvem	LYKIALYKIALYKIALYKIA	j
ez lykia ez	LYKIALYKIA	â
itt a gyÖr ahol		b
apÖm vasat faragott		a
mâg belehalt vasat		
faragtam ân is tudom		
Z	Íszinte perceimben	
ÖLD	belepusztulok	
VÉR	mâgis mindabbçl	
CSEPPEK	mi voltam nem marad	
HULLANAK LE	csupÖn nâhÖny jç szç	
AZ ÖRÖKZÖLD	pÖr ige szivÖrvÖny	
LIGETEK	semmiâven a magam	
BABÉR	szemâbe nâzve ân	
AVA	tudom Íszinte perceimben	
RJÂ	ez lykia szerelmes asszonyom	
B	BABÇR babârvilÖg kocsmÖval	
A	m-tÖrgybolttal âs râgvolt idík	
!	csontvÖzai fêlêtt szÖraz babârkoszorê	
	a csontkoponyafêld mohÖval betakart	
	keser~ homlokÖn a hâtkêznapçlomszërke	
	nappalok âji kâkre festik szempillÖikat	
	zöszlçvèrèsre szÖjuk arcuk mint az èreg	
	kurvÖk akik fiatal fiêkra vÖrnak de mÖr a	
	mellék fonnyadt s a bír a combjukon mÖr	
	râgen nem têel ezek a fonnyadt mell~	
	jâgcombê nappalok a megvânhedt ringyç	
	nappalok mindenki rongyai majd elpusztulnak	
	âs az ifjak elfelejtik Íket ez lykia f~szerillatê	
	szelek a zêld babârfalombok kèzt romnâmasÖg csontfêldzene	
	napfêhârâtette sziklatÖjakon egy vÖros hiÖnya helyân ez lykia	
	csak a bagoly âjszaka abalkszeme fânylik ahogy szâl himbÖlja	
	az utcai lömpöt csillagkorpa hullik holdanyç kezâbíl	
	hÖjas bârhÖzdisznç horkolva zabÖljök korom	
	harmatozik parkok zêld hajÖra korom harmatozik	
	parkok zêld hajÖra tçcsaragyogÖsbçl Örnys Ölmot ≤LMOT VARRNAK	
	varnak gyÖrkâmâny-fêstêket GY≤RKÇMÇNY-FÑSTÉKET SZÇLKEZEK	
	szâlkezek tâpdesnek villamos TÇPDESIK VILLAMOS HERNYØK S≤RG≤N	
	hernyçk sÖrgÖn araszolnak âdes ARASZOLNAK SZERELMES ASSZONYOM	
	szerelmes asszonyom ne menj mâg NE MENJ MÇG MESSZI A HAJNAL	
	ne menj mâg messzi a hajnal mâg MÇG KOPOGØ UTC≤KON	
	kopogç utcÖkon pÖrÖs âjjel van mâg P≤R≤S ÇJJEL VAN MÇG	

a rabszolga tartók nem is gondoltak a kenyérre filozofáltak minthogy kenyérü
ket a rabszolgáktól kapták a rabszolgák szintén nem gondoltak kenyérre nem
filozofáltak hiszen kenyérüket rabszolga tartóik adták és összeomlott Lykia
a rabszolgák nem gondoltak sohasem a filozófiával kenyéret süttöttek mert fi
lozofiájukat uraik süttöttek ki a filozófia urai nem go
ndoltak rabszolgákkal sem kenyérsütéssel a rab
szolgákat filozófiájuk adta És
összeomlott Lykia A fi
lozofiájából hiány
zott a kényér
rből enyér

AZ ÉG
S A HEGYEK KÖZÖTT
MINTHACS AK A TEN
GERÓ RIÁS
BUBO RÉKA
VOLN ALEB
EGA NAP
SAH OLD
AF ÉN
YÉ SÁ
RN YH
AT ÁR
ÁN EZ
IT TE
NÍ FÖ
LÖ ÖR
ÖK EN
MÚ TE
KR LO
BOG SZE
EG KA
PAR BA
NÁSS OR
GÓIDŐ EZ
LYKIAEM MINTISTEN EL
HAGYOTTFI ABÁRANYREMÉNYTELEN BÁRANYREMÉNYFIÚ S KERE
SZTPERCEKRE FÖLSZÖGEZVE MINT ÓRIÁS PÁVASZEM AZ ISTEN LEPKEGYŰ
JTEMÉNYÉBEN MINT DENEVÉR A SAJÁT HANGJA VINNYOGÓ VISSZHANGJ
ÁRA URAM ESENDŐ ÁLDOZAT VAGYOK SZÍVEMBŐL BÉKÉS FOLYAMOK ER
EDNEKÍM ITT VAN LYKIA FÖLDRENGÉS VÍZÖZÖN LAVINAELOTTI P
ILLANATARANYKOR A SZÉTESÉS ELŐTT KITARTOTT PILLANAT
ÉS ISTEN ÓRIÁS HANGSZERE AFÖLD MÁRJAJRAHANGOLÓD
IK LÁTHATATLAN HÚRJAI A SŰRŰN FÖLFESZÍTETT D
ia A senki ÉLKÖRÖK IJEDTEN PENGENEK ÉS BENN A FAR
semtartozó KAS BENN A BÁRANY BENNEM KOPOG
eréhez sem tartozó Ó UTCÁKON AZ ÉJSZAKA
kenyérfilozófiája megette EZ LYKIA
ere És összeomlott Lykia Fölötte
már a farkasok őzek madarak is már
felütő füvek virágok ecetfák is réges
borostyán és a babér LIKIA (LYKIA LICIA) ókori tartomány kis-Ázsia déli par
taján de persze jobban szeretnék szerelemről fecsegni veset de okosnak is s
zeretnék látszani lykia kőcsontváza felett lakói kereskedelmet folytattak o
rszáguknak természeti termékeivel cédrussal fenyővel platánnal borral búzav
al sáfránnyal kitűnő szivacsokkal és naftával a harciszekéraranykor zöld fé
nyében kicsi kocsmák kicsi régiségbolt Nagyon tarka képet nyújt a régi lykia
lakossága miközben dühös telefon csörög politikai sorsa elég kedvezően alak
ult kröesustól meg tudták magukat védeni későbbi uraik (a perzsák rodusiak)
szintén nem sok kárt okoztak bennük a római hódoltság idején pedig huszonhá
rom városból álló szövetség fejlődött lykiában hamis aranyból szikrázó holt
jégillúziók élén egy likiarches állott csakis a császárok korában lett lyki
ából római provincia
ÉS ÖSSZEOMLOTT LYKIA FÖLÖTTE MOSTANÁIG ZÖLD BABÉRLIGET

szent idők múlása - március

GYENES PÁL BARÁTOMNAK

PETŐFI UTÁN MINDIG TÁNCSEICS MINDIG KOSSUTH MINDIG GÖRGEY MINDIG HAYNAU MINDIG
 BACH SÁNDOR MINDIG DEÁK FERENC MINDIG FERENC JÓSKA MINDIG ARANY JÁNOS ÉS MIND
 IG GYULAO PÁL MINDIG VAJDA JÁNOS MINDIG GRÓF TISZA ISTVÁN MINDIG ADY ENDRE MI
 NDIG KÁROLYI MIHÁLY MINDIG KUN BÉLA MINDIG SZAMUELY MINDIG HORTHY MIKLÓS MIND
 IG JÓZSEF ATTILA MINDIG TELEKI PÁL MINDIG RADNÓTI MINDIG SZÁLAS
 I MINDIG RÁKOSI MÁTYÁS MINDIG RAJK LÁSZLÓ MINDIG ILLYÉS G
 YULA MINDIG NAGY IMRE MINDIG KÁDÁR JÁNOS MINDIG NAG
 Y LÁSZLÓ MINDIG KONDOR BÉLA MINDIG WEŐRES SÁND
 OR ÉS MINDIG ÉS MINDIG ÉS MINDIG ÉS MINDI
 G ÉS MINDIG ÉS MINDIG ÉS MINDIG ÉS MI
 NDIG ÉS MINDIG ÉS MINDIG MINDIG?

ÉS MINDIG

ÉS MINDIG ÉS MINDIG?

a szép
 vagy Alf
 öld után mi
 ndig a dicsősé
 ges nagyurak mind
 ig az itt a nyilam h
 ova lőjem mindig a felt
 ámadott a tenger mindig az
 egy gondo
 lat mindi
 g a piros
 ló arccal
 piros zás
 lókkal mi
 ndig az E
 urópa cse
 ndes és m
 indig Víz
 akna és a
 zután min
 dig Seges
 vár Világ
 os mindig
 Arad mind
 ig walesi
 bárdok mi

ndig a koronázási mise mindig a kelj fel párnáidról özvegy
 Pókainé mindig a karthagói harangok mindig a Mont Blanc cs
 úcsán a jég mindig a kétféle walesi bárdok mindig a disznó
 fejű nagyúr mindig a geszti kan Báthori Erzsébet mindig a
 küldöm a frigládát mindig a fölszállott a páva és rohanun
 k a forradalomba és mindig a Dunának Oltnak egy a hangja m

indig kompország mindig a különös nyáréjszaka mindig az őszirózsa mindig a fe
 gyverbe fegyverbe mindig a szegedi gondolat mindig a fehér ló és mindig Trian
 on a nem nem soha mindig csonka Magyarország nem ország mindig a de szeretnék
 gazdag lenni mindig a segítsd a lebukottakat mindig a nem éri baj nem éri gyá
 sz mindig a zúgj erdő elvtárs és a rendezni végre közös dolgainkat mindig a t
 ejfoggal kőbe mért haraptál mindig a legpocsekább nemzet mindig a sárga csill
 lag mindig a tarkólövés mindig a „Der springt noch auf” mindig a kitartás min
 dig a fényes szellők mindig a földet vissza nem adunk és a tiéd az ország mag
 adnak építéd mindig a reakciót lámpavasra mindig hogy nem rés hanem mindig Re
 csk mindig az ahol zsarnokság van mindenki szem a láncban mindig a tiéd a gyá
 r a magadét lopod mindig a soha többé mindig az aki magyar velünk tart s mind
 ig a márciusban újrakezdjük mindig a konszolidáció mindig a reform mindig a s
 zélárnyék mindig a zöld angyal a darázskirály a kétfejű fenevad mindig a le a
 történelemmel mindig csöppnyi szabadság mindig hozomra és mindig és mindig és
 mindig mindig mindig mindig mindig mindig mindig mindig mindig mindig?

ՀԱՅԻՐԱՒԱ